

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudců JUDr. Marcely Rouskové a JUDr. Hany Pipkové v právní věci žalobce: **ORLING s.r.o.**, se sídlem Ústí nad Orlicí, Na Bělisku 1352, IČ: 455 35 868, zast. JUDr. Jiřím Lukášem, advokátem, se sídlem Ústí nad Orlicí, Komenského 160, proti žalovanému: **Ministerstvo průmyslu a obchodu**, se sídlem Praha 1, Na Františku 32, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25.1.2011, č.j.: 48908/10/04420,

t a k t o :

- I. **Rozhodnutí Ministerstva průmyslu a obchodu ze dne 25.1.2011, č.j.: 48908/10/04420 se z r u š u j e a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.**
- II. **Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 19.802,- Kč a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám JUDr. Jiřího Lukáše, advokáta.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo změněno rozhodnutí Krajského úřadu Pardubického kraje, odboru organizačního a právního a krajského živnostenského úřadu ze dne 12.10.2010, č.j. KrÚ 81754/2010 OOPKŽÚ 10-R a to tak, že text výroku I. „podle ustanovení § 8a odst. 6 písm. b) zákona o regulaci reklamy a podle § 8a odst. 7 písm. a) téhož zákona úhrnná sankce pokuty ve výši 70 000,- Kč (slovy Sedmdesátisíkorunčeských)“ byl nahrazen textem: „podle ustanovení § 8a odst. 6 písm. b) zákona o regulaci reklamy úhrnná pokuta ve výši 70 000,- Kč (slovy Sedmdesátisíkorunčeských)“.

V odůvodnění žalovaný zrekapituloval průběh správního řízení a konstatoval, že ze správního materiálu je zřejmé, že žalobce zveřejnil v časopisech Pes, přítel člověka, Jezdectví, Paní domu, Regenerace a Regena reklamu na doplněk stravy řady GELADRINK

(GELADRINK FAST, GELADRINK FORTE, GELADRINK FERRITIN a GELADRINK ARTRODIET), ve které uvedl zdravotní tvrzení v rozporu s § 5d zákona č. 40/1995 Sb. Odvolací orgán k odvolání společnosti proti rozhodnutí o uložení sankce v obecné rovině uvedl, že každá reklama na potraviny musí být podle § 5d odst. 1 zákona č. 40/1995 Sb. v souladu s Nařízením Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1924/2006 (dále jen „Nařízení“), které je předpisem přímo použitelným ve všech členských státech EU. Toto Nařízení podle žalovaného stanovuje, že zdravotním tvrzením se rozumí každé tvrzení, které uvádí, naznačuje nebo ze kterého vyplývá, že existuje souvislost mezi kategorií potravin, potravinou nebo některou z jejích složek, a zdravím. Nařízení pak rozlišuje několik typů zdravotních tvrzení užívaných při označování potravin, a to tvrzení zdravotní podle čl. 14 (1) a tvrzení podle čl. 13 (1), u kterých se rozlišují i postupy jejich schvalování. V případě tvrzení obsažených v reklamě na potraviny (tedy i na doplňky stravy), která mají zdravotní charakter, je nutno podle žalovaného se zabývat jak souladem s § 5d odst. 1, tak i s § 5d odst. 2 písm. d) zákona č. 40/1995 Sb.

Žalovaný také uvedl, že Nařízení v čl. 14 konstatuje, že tvrzení týkající se snížení rizika onemocnění a některá další tvrzení mohou být použita odchýlně od čl. 2 (1) (b) směrnice 2003/13/ES, pokud byla schválena postupem podle Nařízení. Citované ustanovení směrnice 2003/13/ES pak zakazuje, aby v reklamě byla potravině připisována vlastnost předcházet lidské nemoci, léčit ji nebo vyléčit nebo tyto vlastnosti naznačovat. Toto ustanovení směrnice bylo transponováno do § 5d odst. 2 písm. d) zákona č. 40/1995 Sb. a ve spojení s uvedeným ustanovením Nařízení to znamená, že některá zdravotní tvrzení, byť nejsou v souladu s § 5d odst. 2 písm. d) zákona č. 40/1995 Sb., jsou přípustná, pokud jsou schválena ve smyslu Nařízení.

Ze stanoviska Ministerstva zdravotnictví podle žalovaného vyplývá, že v posuzovaném případě zdravotní tvrzení v reklamě nebylo postupem podle Nařízení schváleno, a proto mu nezbylo než konstatovat, že tvrzení „pro potlačení zánětlivých procesů v kloubech“, „při anemii doprovázející řadu onemocnění pohybového aparátu“, „je účinný při bolestivé artróze“, „je prokazatelně účinný při bolestivé gonatróze“ a „pro potlačení zánětu“ jsou v rozporu s § 5d odst. 2 písm. d) zákona č. 40/1995 Sb. a žalobce se jako zadavatel a zpracovatel předmětné reklamy dopustil správního deliktu podle § 8a odst. 2 písm. g) a § 8a odst. 3 písm. f) zákona č. 40/1995 Sb.

Ze spisového materiálu podle žalovaného dále vyplývá, že žalobce v reklamě na doplňky stravy řady GELADRINK užil jednak tvrzení podle čl. 14 a jednak podle čl. 13 Nařízení, aniž by jejich seznamy řádně předložil ke schválení Ministerstvu zdravotnictví. Tvrzení podle čl. 13 a čl. 14 Nařízení pak nelze podle žalovaného užívat, pokud nejsou schválena postupem podle Nařízení. Ze spisového materiálu ve věci, zejména pak ze stanovisek Ministerstva zdravotnictví podle žalovaného vyplývá, že tvrzení, která byla označena v prvoinstančním rozhodnutí jako tvrzení v rozporu s Nařízením, skutečně nebyla schválena postupem podle nařízení. Žalovaný tedy konstatoval, že žalobce reklamou uvedenou ve výroku prvoinstančního rozhodnutí (GELADRINK FAST pro potlačení zánětlivých procesů v kloubech, GELADRINK FORTE pro hloubkovou regeneraci kloubních tkání, GELADRINK ASTRODIET pro vitalizaci a stimulaci jater, ke snížení hladiny homocysteinu a vitalizaci kloubních tkání, GELADRINK FERRITIN pro podporu červené krvetvorby a zvýšení prokrvení kloubních tkání při zvýšené zátěži nebo při anemii doprovázející řadu onemocnění pohybového aparátu, GELADRINK je účinný při bolestivé artróze, vyživuje a chrání kloubní chrupavky, celý pohybový aparát, GELADRINK FORTE umožňuje hloubkovou regeneraci a zvýšení hydratace kloubních tkání – má příznivé fyziologické účinky na klouby, vyživuje a hloubkově regeneruje chrupavky, kosti, vazy, šlachy, snižuje ztuhlost kloubů, GELADRINK zvyšuje ohebnost a pohyblivost kloubů, je prokazatelně účinný při bolestivé gonatróze, GELADRINK FAST pro potlačení zánětů a

zvýšení prokrvení, GELADRINK FORTE pro hloubkovou regeneraci kloubů, GELADRINK ARTRODIET pro vitalizaci a stimulaci jater a kloubních tkání, GELADRINK FERRITIN pro ochranu kloubních tkání při zvýšené zátěži, pro podporu červené krvetvorby) porušil § 5d odst. 1 zákona č. 40/1995 Sb. a dopustil se tak správního deliktu podle § 8a odst. 2 písm. g) a § 8a odst. 3 písm. f) zákona č. 40/1995 Sb.

K dalším námitkám žalovaný uvedl, že funkční tvrzení čl. 13 Nařízení mohla být v rámci přechodného období podle čl. 28 Nařízení v reklamě uvedena, pokud byla do 31.1.2008 uvedena v seznamu některého z členských států Evropské unie. Pokud se jedná o tvrzení, která do 31.1.2008 nebyla nahlášena, nelze tato tvrzení používat a o schválení funkčních zdravotních tvrzení jiných, než která jsou v seznamech uvedena, musí být zažádáno v souladu s odpovídajícím administrativním postupem, a jejich použití bude možné až po jejich schválení Komisí.

Funkční tvrzení se podle čl. 13 Nařízení mohou podle žalovaného vztahovat pouze k jednotlivým složkám doplňků stravy, nikoli k doplňku stravy jako celku, jak se stalo v případě výrobku GELADRINK. Podle vyjádření Ministerstva zdravotnictví ze dne 16.8.2010 nejsou tvrzení o zdravotních účincích doplňků stravy GELADRINK uvedena v žádném z národních seznamů zdravotních tvrzení, ať již podle čl. 13 nebo podle čl. 14 Nařízení, a proto pro ně nelze uplatňovat přechodné období podle čl. 28 Nařízení.

Ze spisu bylo dále žalovaným zjištěno, že reklama na doplněk stravy GELADRINK FORTE neobsahovala povinný text „doplněk stravy“ podle § 5d odst. 3 zákona č. 40/1995 Sb., což potvrdil i sám žalobce ve svém odvolání.

Podle žalovaného § 5d odst. 2 zákona č. 40/1995 Sb. není nejasný ani nesrozumitelný. I dle stanoviska pléna Ústavního soudu ze dne 21.5.1996, sp. zn. Pl. ÚS-st.-1/96 je při aplikaci právního ustanovení třeba prvotně vycházet z jeho doslovného znění. Pouze za podmínky nejasnosti daného ustanovení s jeho smyslem a účelem, lze upřednostnit výklad „e ratione legis“ před výkladem jazykovým. Pravidla ochrany spotřebitele jsou pak stanovena Nařízením.

Žalobce v žalobě namítal, že žalobou napadené rozhodnutí nesprávně hodnotí úpravu obsaženou v Nařízení Evropského parlamentu a Rady č. 1924/2006. Podle názoru žalobce nelze aplikovat podmínku zápisu v seznamu, který neexistuje, ale dostačující je naplnění podmínek a to, že jsou funkční tvrzení založena na všeobecně uznávaných vědeckých poznatcích a dále pak, že jsou dobře srozumitelná průměrnému spotřebiteli. Rovněž má žalobce za to, že nelze přijmout závěr, že by do vydání seznamu podle čl. 13/3 nařízení nemohla být uváděna žádná zdravotní tvrzení. Závěr žalovaného o tom, že „ze stanoviska Ministerstva zdravotnictví plyne, že v posuzovaném případě zdravotní tvrzení v reklamě nebylo postupem podle Nařízení schváleno ... a proto nezbyvá žalovanému než konstatovat, že žalobce se dopustil správního deliktu podle § 8a odst. 2 písm. g) a § 8a odst. 3 písm. f) zákona o regulaci reklamy“ není podle žalobce v souladu s platnou evropskou úpravou, když ta při uvádění zdravotních tvrzení klade největší důraz na pravdivost, vědecké zdůvodnění a srozumitelnost průměrnému spotřebiteli.

Pokud šlo pak o zdravotní tvrzení dle čl. 14 Nařízení, žalobce upozornil na to, že dne 12.10.2007 zaslal Ministerstvu zdravotnictví seznam zdravotních tvrzení vztahujících se k účinkům řady doplňků stravy GELADRINK, a to zdravotních tvrzení jak podle čl. 13, tak podle čl. 14 Nařízení. Ministerstvo zdravotnictví na podání žalobce žádným způsobem nereagovalo.

Žalobce měl za to, že jeho jednání spočívající v uvádění zdravotních tvrzení na produktech značky GELADRINK bylo v souladu s požadavky Nařízení. Na žalobci pak nemůže být požadováno, aby zdravotní tvrzení uváděná na jeho produktech, byla obsažena

v evropském seznamu, pokud takovýto seznam doposud nebyl Komisí, Nařízením předvídaným způsobem přijat.

Žalobce také namítal nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, když se žalovaný nevypořádal se všemi zásadními námitkami a tvrzeními žalobce tak, jak je podal ve svém odvolání. Jednalo se o námitky a tvrzení:

„-nutnost zachování konkurenčního prostředí a správného soutěžního práva i v této oblasti trhu a i ve srovnání s jinými oblastmi trhu, včetně zákazu diskriminace soutěžitele. Zde odkaz na Protokol č. 27 o vnitřním trhu a hospodářské soutěži, který je součástí Smlouvy o fungování Evropské unie o zajištění řádného fungování hospodářské soutěže (viz odvolání žalobce ze dne 30.11.2010, čl. II)

- pojem průměrného spotřebitele dle eurokonformního výkladu zejména čl. 16 Preambule opakovaně citovaného Nařízení EP a Rady, a nutnost jeho správné aplikace při hodnocení chování soutěžitele na trhu a v této věci účastníka správního řízení (čl. III/odvolání žalobce ze dne 30.11.2010)

- zásadní význam skutečné pravdivosti tvrzení výrobce o svých výrobcích, přičemž pravda a možnost ji sdělovat musí být nadřazena v demokratickém a liberálním právním systému formální strážce práva, protože jinak by se jednalo svoji povahou o nepřípustnou cenzuru (čl. IV/odvolání žalobce ze dne 30.11.2010)

- hmotně právní otázka obsahu OMYLU, zde ve smyslu ust. § 5d zákona č. 40/1995 Sb., jako neshody představy subjektu a skutečnosti. Pokud je představa subjektu (zde průměrného spotřebitele dle Nařízení EP a Rady) v souladu se skutečností (a zde vlastnostmi výrobku žalobce), nemůže být pravdivými tvrzeními uváděn žádný subjekt v omyl, a podstata omylu, a správního deliktu s ním spojeného, pak není naplněna (čl. V/odvolání žalobce ze dne 30.11.2010). Omyl je dle žalobce nutno chápat jako právní kategorii obecně uznávaného filozofického a „hmotného“ obsahu, protože jenom tak má při použití zákonodárcem vzhledem k adresátům normy logický význam. Jinak by se mělo jednat o nepochopitelné a svoji povahou „mrtvé“ ustanovení zákona.“

Žalobce pak potvrdil, že se skutečně dopustil pochybení, pokud ve dvou případech jeho reklama neobsahovala zřetelný a dobře čitelný text „doplňěk stravy“.

Ve vyjádření k žalobě žalovaný reagoval na žalobní námitky uvedené v žalobě. Navrhl zamítnutí žaloby.

Při jednání konaném dne 21.1.2016 setrvali účastníci na svých právních názorech a procesních stanoviscích.

Ve správním spise se nacházejí pro danou věc tyto podstatné dokumenty: Podnět k prošetření inzerce doplňků stravy ze dne 2.6.2010; časopisy: Paní domu č. 3/2010, Jezdectví-duben 2010, Pes přítel člověka č. 5/2010, Regena č. 5-8/2010, Regenerace – leden až červen 2010; oznámení Krajského úřadu Pardubického kraje, odboru organizačního a právního a krajského živnostenského úřadu o zahájení řízení ze dne 20.9.2010; vyjádření účastníka řízení ze dne 7.10.2010 k oznámení o zahájení řízení; dopis Ministerstva zdravotnictví ze dne 16.8.2010 a ze dne 22.10.2010; rozhodnutí Krajského úřadu Pardubického kraje, odboru organizačního a právního a krajského živnostenského úřadu ze dne 12.10.2010 č.j.: KrÚ 81754/2010 OOPKŽÚ 10-R; odvolání žalobce ze dne 30.11.2010; žalobou napadené rozhodnutí Ministerstva průmyslu a obchodu ze dne 25.1.2011 č.j.: 48908/10/04420.

Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán

(§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s.ř.s.“), při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.) a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

Soud posoudil předmětnou věc takto:

V dané věci byla žalobci správním orgánem uložena pokuta ve výši 70.000,- Kč za spáchání správního deliktu podle ust. § 8a odst. 2 písm. g) zákona č. 40/1995 Sb. a za spáchání správního deliktu podle ust. § 8a odst. 3 písm. f) zákona č. 40/1995 Sb. v období od února do srpna 2010, spočívající v porušení podmínek stanovených pro obsah reklamy v ust. § 5d zákona č. 40/1995 Sb. Konkrétně se pak žalobce měl dopustit porušení ust. § 5d odst. 1 zákona č. 40/1995 Sb. tím, že v reklamách na potraviny GELADRINK FAST, GELADRINK FORTE, GELADRINK FERRITIN a GELADRINK ARTRODIET, které byly šířeny v měsíčních periodikách časopisů č. 2-6/2010, Regena č. 2-6/2010, Paní domu č. 2-6/2010 a č. 8/2010, Jezdectví č. 2-5/2010 a Pes, přítel člověka č. 2-6/2010 a č. 8/2010 uvedl zdravotní tvrzení, která nesplňují podmínky stanovené v nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1924/2006, dále pak porušení ust. § 5d odst. 2 písm. d) zákona č. 40/1995 Sb., když reklamami na potraviny GELADRINK FAST, GELADRINK FORTE, GELADRINK FERRITIN, uvedenými v měsíčních periodikách časopisů Regenerace č. 2-6/2010, Regena č. 2-6/2010 a č. 7/-8/2010, Paní domu č. 2-6/2010 a č. 8/2010, Jezdectví č. 2-5/2010 a Pes, přítel člověka č. 2-6/2010 a č. 8/2010, uváděl v omyl tím, že přisuzoval těmto potravinám vlastnosti ošetřování, léčby nebo vyléčení lidských onemocnění nebo takové vlastnosti naznačil a v neposlední řadě se také dopustil porušení ust. § 5d odst. 3 zákona č. 40/1995 Sb. a to tím, že reklama na doplněk stravy GELADRINK FORTE zveřejněná v měsíčníku časopisu Regena č. 6 a č. 7-8/2010 (dvojčíslí) neobsahovala zřetelný a dobře čitelný text „doplněk stravy“.

V první řadě je třeba konstatovat, že soud se neztotožnil se žalobcem v té podstatné otázce, tedy v otázce, zda k tomu deliktu došlo. Ztotožnil se totiž se závěry a s argumentací jak žalovaného, tak zejména správního orgánu I. stupně Krajského úřadu Pardubického kraje.

Soud má za to, že po skutkové stránce není v dané věci sporu a pokud jde o její právní posouzení, je nesporné, že na uvádění předmětných zdravotních tvrzení, resp. funkčních tvrzení, tedy obecně tvrzení o účincích ve smyslu prevence, ošetřování, léčby nebo vyléčení ve vztahu k potravinám, že na toto jsou stanovena poměrně přísná pravidla. Obecná zásada pak v podstatě vylučuje uvádět taková tvrzení a výjimka je z toho v podstatě možná jenom na základě přímo použitelného předpisu Evropských společenství.

V projednávané věci je zřejmé, že tvrzení, která svou podstatou zdravotní jsou, byla u jednotlivých doplňků stravy publikována jako reklamní tvrzení a že se tak stalo, aniž by byly podmínky, které by to dovolovaly, splněny. Tam lze odkázat jenom na předmětný předpis Evropských společenství, na ono Nařízení Evropského parlamentu a Rady č.1924/2006, které vyžaduje, aby tvrzení byla řádně registrována, zjednodušeně řečeno, což v daném případě se nestalo, jak je zřejmé z podkladů, které si Krajský úřad Pardubického kraje ve věci vyžádal, tedy ze sdělení Ministerstva zdravotnictví (ze dne 16.8.2010 a ze dne 22.10.2010). Z nich je pak zřejmé, že žalobce nepodnikl dostatečné a náležité kroky k tomu, aby byla konkrétní tvrzení schválena. Lze tedy konstatovat, že jakkoliv je ohledně předmětných zdravotních tvrzení nutno posuzovat jejich věcnou správnost či pravdivost, a v tom má žalobce pravdu, samozřejmě, pokud by ta tvrzení byla nepravdivá, tak vůbec nelze je akceptovat, ale předpis evropského práva tady výslovně zdůrazňuje kromě rysu pravdivosti, i požadavek formální

registrace, ten je prostě důležitý a významný a nelze ho opomíjet a nelze jeho nedostatek odstranit jenom poukazem na věcnou správnost či pravdivost, která je samozřejmě nezbytným předpokladem.

V hlavní právní otázce se tedy soud v podstatě ztotožnil s přístupem a výkladem jak krajského úřadu, tak konečně i Ministerstva průmyslu a obchodu.

Pokud tedy soud rozhodl o zrušení napadeného rozhodnutí, tak jen z důvodů, které jsou rovněž uvedeny v žalobě, které žalobce zmínil v bodu VI, když poukázal na skutečnost, že vytkl v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně několik konkrétních námitek /nutnost zachování konkurenčního prostředí a správného soutěžního práva i v této oblasti trhu a i ve srovnání s jinými oblastmi trhu, včetně zákazu diskriminace soutěžitele. Zde odkaz na Protokol č. 27 o vnitřním trhu a hospodářské soutěži, který je součástí Smlouvy o fungování Evropské unie o zajištění řádného fungování hospodářské soutěže (viz odvolání žalobce ze dne 30.11.2010, čl. II); pojem průměrného spotřebitele dle eurokonformního výkladu zejména čl. 16 Preambule opakovaně citovaného Nařízení EP a Rady, a nutnost jeho správné aplikace při hodnocení chování soutěžitele na trhu a v této věci účastníka správního řízení (čl. III/odvolání žalobce ze dne 30.11.2010); zásadní význam skutečné pravdivosti tvrzení výrobce o svých výrobcích, přičemž pravda a možnost ji sdělovat musí být nadřazena v demokratickém a liberálním právním systému formální stránce práva, protože jinak by se jednalo svoji povahou o nepřípustnou cenzuru (čl. IV odvolání žalobce ze dne 30.11.2010); hmotně právní otázka obsahu OMYLU, zde ve smyslu ust. § 5d zákona č. 40/1995 Sb., jako neshody představy subjektu a skutečnosti. Pokud je představa subjektu (zde průměrného spotřebitele dle Nařízení EP a Rady) v souladu se skutečností (a zde vlastnostmi výrobku žalobce), nemůže být pravdivými tvrzeními uváděn žádný subjekt v omyl, a podstata omylu, a správního deliktu s ním spojeného, pak není naplněna (čl. V odvolání žalobce ze dne 30.11.2010). Omyl je dle žalobce nutno chápat jako právní kategorii obecně uznávaného filozofického a „hmotného“ obsahu, protože jenom tak má při použití zákonodárcem vzhledem k adresátům normy logický význam. Jinak by se mělo jednat o nepochopitelné a svojí povahou „mrtvé“ ustanovení zákona/, které odvolací orgán podle jeho názoru nevypořádal a v tomto smyslu a z tohoto důvodu měl napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné.

Soud po zhodnocení věci dospěl k závěru, že tato žalobní námitka je důvodná.

Odvolací správní orgán, tedy žalovaný, ve vyjádření k žalobě k tomuto žalobnímu bodu uvedl, že se s těmito odvolacími námitkami vypořádal na straně sedm napadeného rozhodnutí. Soud se ovšem s tímto jeho názorem neztotožnil. Je zřejmé, že v žalobcově odvolání bylo uplatněno pět velmi konkrétních a velmi obsáhle vyargumentovaných námitek, z nichž bylo v odvolání zřejmé, jaké skutečnosti žalobce tvrdí a jakých se dovolává. Na straně sedm napadeného rozhodnutí bohužel není vypořádání se s těmito námitkami uvedeno tak, aby bylo nesporně zřejmé, jak a se kterou z těch žalobních námitek se odvolací orgán vypořádal, v jakém rozsahu a z jakého důvodu ji buď shledal důvodnou, nebo nedůvodnou, nebo zda ji třeba shledal zcela irelevantní vzhledem k celé podstatě dané věci. Spolehlivě lze v podstatě konstatovat jenom to, že se tady odvolací orgán vypořádal nebo vyjádřil k námitce tzv. průměrného spotřebitele, kterou žalobce ve svém odvolání poměrně obsáhle pojednal. K tomu se však odvolací orgán vyjádřil jednou větou s tím, že „pouze konstatuje, že pravidla ochrany spotřebitele v dané oblasti jsou taxativně stanovena citovaným Nařízením, které je v členských státech ve smyslu svého čl. 29 od 1.7.2007 přímo použitelné.“ Tato věta, která je pravděpodobně pravdivá, není nicméně vůbec jakýmkoliv vypořádáním předmětné odvolací

námítky. K ostatním námítkám se pak odvolací orgán v odůvodnění nevyjádřil vůbec a nevypořádal se s nimi tak, aby bylo zřejmé, jak na ně nahlíží.

Tím, že se žalovaný řádně nevypořádal se všemi námítkami žalobce, je jeho rozhodnutí v tomto směru nepřezkoumatelné.

Se zřetelem ke shora uvedenému nezbylo soudu než napadené rozhodnutí rozsudkem bez jednání zrušit pro vady řízení, neboť napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů /§ 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s./. V souladu s ust. § 78 odst. 4 s.ř.s. soud současně vyslovil, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení. V dalším řízení je správní orgán vázán právním názorem vysloveným soudem v tomto rozsudku (§ 78 odst. 5 s.ř.s.).

O nákladech řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s.ř.s. Žalobce měl ve věci plný úspěch, proto mu přísluší právo na náhradu účelně vynaložených nákladů řízení. Náklady řízení představuje zaplacený soudní poplatek ve výši 2.000,- Kč, náklady právního zastoupení žalobce advokátem, což tvoří 2 úkony právní služby ve výši 4.200,-Kč dle § 7, § 9 odst. 3 písm. f), § 11 odst. 1 písm. a), d), vyhlášky č. 177/1996 Sb. ve znění k 25.3.2011 za přípravu a převzetí věci a podání žaloby, a 2 úkony právní služby za účast při jednání dne 21.1.2016 (jednání trvalo více než dvě hodiny) dle § 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. g) vyhlášky č. 177/1996 Sb. ve výši 6.200,-Kč a 3 režijní paušály po 300,- Kč dle § 13 odst. 3 vyhl. č. 177/1996 Sb. Dále náklady řízení představuje náhrada za promeškaný čas ve výši 1.200,- Kč dle § 14 odst. 1 písm. a) zákona č. 177/1996 Sb. za 12 započatých půlhodin, cestovné ve výši 2.212,-Kč za cestu z Ústí nad Orlicí do Prahy a zpět v délce 354 km osobním automobilem tovární značky Nissan, RZ 5E 58816, o průměrné spotřebě 8,30 litrů a ceně nafty 29,50 Kč a opotřebení 3,80 Kč/km, a 21 % DPH ve výši 3.090,- Kč, celkem tedy 19.802,-Kč.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 21. ledna 2016

JUDr. Slavomír Novák, v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Jana Válková